

SARMĪTE ZVIEDRE

**

Pa druskai vien, pa drusciņai,
Pa reizītei, pa reizei
Es domu pļavā iebrienu,
Ja kaut kas sanāk greizi.

Tur mieru sev es meklēju
Un patvērumu drošu,
No smagiem vārdiem aizbēgu
Ar domu – tas uz mūžu.

Un tomēr nākas atgriezties
Un sastapties ar tevi,
Bet vienu vēlos spītīgi –
Vairs nepazaudēt sevi.

**

Ar mākoņu grāmatu kabatā
Un mirdzošu zvaigzni pierē
Nāk rūķis no senas pasakas
Un sāk man nākotni zīlēt.

Es saku – klau, draudziņ, vai zini ar,
Ka negribu šodien, lai saki
Par to, kāda deļa būs jādejo man
Un kāda būs melodija.

Lai paliek kā noslēpums, jautājums,
Lai ir kaut kas, par ko domāt,
Jo nevar jau iepriekš atbildes rast
Un ielikt tās ceļa somā.

Tad zudīs burvība, atklāsmes prieks
Par mirkļa dāvāto deju,
Tādēļ labāk pa vecam lai paliek viss –
Un laimīga tālāk es eju.

**

Ak, gadi, jūs dīvainie dārgumi,
Kāds skaistums ap katru jums vijas,
Gan sniegpārslu baltais mirdzējums,
Gan vasaras melodijas.

Un negribu šodien es piesaukt to,
Kas sirdi ir darījis smagu,
Kas manas dzīves ziedošā laukā
Ir izdzinis dziļu vagu.

Es paņemu labo no visa, kas bijis,
Lai tas mani spēcina.
Un arī tās dienas, kad lietus lijis,
Ir patiesa svētība.

Lai izprastu prieku, lai izprastu sāpi –
Tos vajag iepazīt,
Jo tikai pēc tam tā pa īstam
Ar sevi var sadzīvot.

Un tādēļ šie gadi ir dzīve mana,
Tie sidraba biķerī krīt,
Un krītot veido tie melodiju,
Kas skan man visapkārt ik rīt.

**

Es liepziedu tēju dzeru
Un vasaru atceros,
To saules zaķēnu tveru,
Kas liepziedos spēlējas.

Bet dzirdu,- kāds saka :
„Ko joko! Ir vasara beigusies!
Un saules zaķēnu notvert
Vairs tā arī neizdosies!”

Es cerības nemetu projām,
Tās manī kā saulesstars spīd,
Jo zinu – pēc tumsas un ziemas
Būs vasara kādurīt.

Un saules zaķēni mīļie
Tad liepu apraudzīt nāks,
Un pasaule būs tik spoža,
Ka skumjo aizmirsīs prāts.

**

Es šonakt pamanīju zvaigzni krītam,
Un tad es domāju par mums,
Par to, cik klusēšana īsta,
Par to, kā klusums stāv starp mums.

Par to, kur paliek tavi vārdi,
Vai to tev vispār nemēdz būt?
Par to, ko īsti u man rādi
Tik ļoti ilgi klusējot.

No klusuma man kļuvis auksti,
Bet tu to nespēj pamanīt
Un aplikt mīļi savas plaukstas,
Lai varētu vēl sasildīt.

Ir mazliet bail no nepateiktā,
Bet nespēju es atzīties,
Cik ļoti pietrūkst tādu plaukstu,
Kas prastu vienmēr sasildīt.

**

Piedod, ka nespēju atbildēt
Glāstam tavam un smaidam.
Kaut kas mani spītīgi virza nost
No Tevis un no mūsu kopējā stāsta,
No ceļa, ko varētu blakus mēs iet,
No prieka, ko gaviļēt abiem,
No visa tā, kas varēt būt,
Lai kopā justos mēs labi.

Kad Tavu plaukstu es sajutu,
Kas pieskārās maigā glāstā,
Tad visu pa īstam sapratu –
Ir mirklis, bet nav mūsu kopējā stāsta.

**

Un tā pa kārtai, pa kārtai vien
Es nometu nost no sevis
To sāpi, to vaidu, to nopūtu,
Ko kāds man nemanot devis.

Kas traucēja dejot ar taureni,
Ar cīruli dziedāt ik rītu,
Līdzī bezdelīgai debesīs skriet
Un sveicināt kukaini sīku.

Nu beidzot es sevi ieraugu
Caur rasas sudrabu plakstos,
Un beidzot es īsti izprotu
Patiesās esības rakstus.

**

Man patīk dejoj ar vēju
Tā nepiespiesti un brīvi,
Kad varu pa īstam priecāties
Un izjust savu krāsaino dzīvi.

Man patīk starp puķēm atrasties
Un sajusties vieglai un cēlai,
Man patīk ar bitēm saprasties
Līdz vakara stundai vēlai.

Un tad ar zvaigznēm spēlēties,
Ar mēnesi sarunāties,
To patieso vieglumu vēlēties
Un drošu uz zemes stāvēt.

**

Atmiņā ataust ciems,
Kur ritēja bērnība mana,
Kur pirmie cilvēki sastaptie
Un dzīves izzināšana,

Šīs atmiņas atnāk ar skumjām –
Ir kaut kā patiesi žēl.
Šīs atmiņas atnāk ar spēku,
Ko dzimtā puse man vēl.

Tas spēks no ziedošas pļavas,
Kas patvērums bija man,
No bērzu birztales zaļas,
No ceriņu maiguma.

Tur liepa man sveicienus sūta
Un vasarās grieze griež,
Tur zemes bite vāc medu
Un ciemos gaida arvien.

Tur rudenos dzērvju kāsis
Šo vietu pārlido
Un ziemā sniegpārsla balta
Kā sveicinot virpuļo.

Šī ir manas dzīves daļa,
Kaut nu jau pagātnē viss,
Tā darīja mani stipru
Un dzīvot mācīja.

**

Iemācīties mieru no Gaujas ledus
Un cēlumu no bērza Gaujas krastā
Un nedaudz viltības, kas sievišķīgu dara,
Kad vasarā ej Gaujā peldēties.

Un mazliet neprāta, kas apreibt liek,
Kad Gaujas malā baltas ievas zied
Un līdzī lakstīgalai dziesmu izdziedāt
Un saules spēku pasmelt riekšavām.

Lai tad, kad rudenī bērzs zemei lapas atdos
Un daba maigā miegā dusēt ies,
Es varu tā kā ieva pavasarī
Par savu skaistumu likt visiem priecāties.

**

Šodien ir dzejoļu diena,
Jo pie manis nāk vārdi tik neparasti.
It kā jau tie paši zināmie,
Bet tomēr citi.

Vakar bija miera diena,
Tāda svētlaimīga un rāma.
Es visu vēroju no malas
Un sajutos patiesi brīva.

Bet rīt? Kāda diena būs rīt?
Es ļoti vēlos, lai tā ir gaismas diena,
Lai manī un Tevī un cilvēkos visos
Ieplūst Dievišķā gaisma kā apskaidrība.

**

Kādā vieglprātībā zied pienešes!
Tik dzeltens un košs neprāts visapkārt,
Ka acis apžilbst
Un laika sajūta pazūd.

Es noauju basas kājas
Un ielaižu vēju sev matos,
Jo arī man gribas kā pienenei
Būt vieglai un arī vieglprātīgai,

Es atskatos un redzu kā Tu stāvi lauka malā
Un nezini sekot vai nē,
Jo Tev taču vienmēr ir mācīts,
Ka nedrīkst vieglprātīgs būt.

Nu stāvi vien, stāvi un esi tas labais,
Nu esi tas pareizais vien!
Es tomēr pieneņu neprātu mīlu,
Bet Tevis man drusciņ ir žēl.

**

Sniega rozes pacietība,
Sniega rozes apņēmība,
Sniega rozes uzticība,
Sniega rozes mīlestība –
Tā, kas staro cauri sniegam,
Tā, kas uzbur brīdi prieka,
Apstāties liek mazu mirkli,
Uzšķīļ īstu laimes dzirksti.

Tā ir cēla vienkāršība,
Tā ir maza draiskulība,
Tā ir liela varenība
Uzziedēt šai ziemas rītā.

Ziedi, mīļā, tā ir drosme,
Lai ap mums top balta spozme.

**

Ak, vai, kā manī sāp
Tā sāpe neparastā,
Kas raudāt liek un paslēpties
Tur pāri otrā krastā.

Jo tur es spēku saņēmu
No zāles un no kokiem,
No zemes un debesīm,
No spožiem gaismas lokiem.

Šai krastā esmu svešinieks,
Te nejūtos es labi,
Šī nav tā īstā mājvieta,
Kur patverties mums abiem.

Un tādēļ prom, tik ātrāk prom
No vietas nepareizās,
Ko veidojuši esam mēs
Ar savām domām greizām.

ELGAI

Kad cilvēks pasaulē ar dāsnu sirdi iet,
Tam pasaule kā naksvijole pretī zied,
Tā ietērpj baltā gaismā katru dienu,
Lai vieglāk vērpj Tev savu dzīves pavedienu.

Kad cilvēks pasauli caur ziediem mīļo,
Tam naktīs mieru spožas zvaigznes zvīļo,
Tam Laimes māte allaž roku pasniedz
Un rūpējas, lai visus mērķus vienmēr sasniedz.

Kad cilvēks cilvēcību izstaro un dala
Un bieži palīdzīgu roku citiem sniedz,
Tad top viņš ļoti stiprs savā garā
Un gadus krāj kā pērles vienuviet.

Šie gadi vērtība, kas Tev ir dota,
To vajag novērtēt, jo tas Tavs mūžs,
Un Tavā mūžā skaistākā no rotām
Ir sirsnība, kas Tavā sirdī mīt.

**

Man nepieder ņieburs un villaine austa,
Kaut skaistums tas patiess un īsts,
Bet pieder man pļava un sudraba rasa,
Kas dvēseli uzjundī.

Un veidoju pati es latviskus rakstus
No kalmēm un margrietām,
Un vakarā klusi kad pieveru plakstus
Es jūtos laimīga.

Tas viss manu sirdi un dvēseli silda,
Un domas man izdaiļo.
Tas manu zemi un tautu pilda
Ar skaistumu Dievišķo.

**

Par mīlestību runājam mēs klusi,
Kad Ziemassvētku vakars lēni tumst
Un ticam mēs, ka notiks maziņš brīnums
Un katrā sirdī ledus izkusīs.

Un tad ar tādu siltu, mīļu sirdi
Mēs pateicību Dievam sūtīsim,
Par to, kas labs ir šajā gadā bijis,
Par to, ka Sargeņģelis ļoti žēlojis,

Un tad pie svētku galda sēdīsimies visi,
Tam blakus egle novietota būs
Un sveču liesmiņas un mūsu acis mirdzēs,
Kad labais rūķis klusi durvis vērs.

Un ticēsim kā bērnībā mēs tālā,
Ka Svētku vecītis no dziļā meža nāk
Un katram dāvā sudrabetu zvaigzni,
Kas ceļu izgaismos mums mūža garumā.